

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. XXII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124514199696/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

sin Morgenbøn følgende Ord: „Gud hjælpe alle Fanger og trøste de skyldige og redde de uskyldige“.

Trods de mørke Minder og trods Alderdommen tabte hun dog aldrig Sindets evige Ungdom. Aandskraftig og energisk var hun til det sidste, og tidt arrangerede hun smaa Festligheder for sin Husstand og fremmede Gæster. Datteren Leonora Sophie fortæller f. Eks. om nogle Fastelavnsløjer, som holdtes paa Klostret i 1697, Aaret før Moderens Død. „Fastelavns Mandag var alt Folket her forklædt; mine Børn var Dalkarle, Jomfru Dorte¹ var Capitain Dögenicht, og min Datter var hans Hustru; Collin² var Trægårdsmester³ paa Kongens Flaade, han havde to Hustruer, min Moders Pige den ene, og Svend var den ene, og den største Dreng, som Svend kunde have paa sin Arm, den havde de svøbt som et spædt Barn; det lo Fru Moder saa hjertelig af; Lorentz og min Søsters Pige de var Tatersker, og to af de fornemste Piger her i Staden, deraf var den ene en Bondepige og den anden et Mandfolk. Denne Røen⁴ varede fra straks efter Middag og til Klokken ni med Dansen og Leg, det havde min Moder stor Ro⁵ af . . .“ Og hun, der nu var 76 Aar gammel, havde endda kort forinden været meget alvorligt syg. „Fru Moder“, skriver Datteren i samme Brev, „har været til Døden syg, mens det maa intet saa hedde; hun vingler end paa sine Ben, er dog oppe“. Hun *vilde* ikke give sig. Legemlig Svaghed skulde ikke faa Bugt med Leonora Christina Christiansdatters Aand.

Allerede længe levede hun dog sit inderste Liv ikke i denne Verden, men med Gud og de kære afdøde, om hvilke hendes Tanker stadig kredsede. Da Døden 16. Marts 1698 lukkede de gamle Øjne, der havde set saa meget, kom den som en Befrier.

6. April 1698 nedsattes hendes Lig i den murede Begravelse, hun 1696 havde ladet indrette i Maribo Kirke. Over Graven lagdes en Sten med Inskription, der bl. a. meddeler, at ogsaa tre

¹ Dorte¹ Leonora Sophie Urne, Leonora Christinas Selskabsdame og Husholderesse. ² Muligvis Leonora Sophies Børns Lærer. Hverken om ham eller om de i det følgende nævnte Svend og Lorentz er noget oplyst. ³ Gartner (svensk; Leonora Sophie var gift med den svenske Adelsmand Lauge Beck). ⁴ Disse Løjer (svensk). ⁵ Morskab (svensk).